SABAA TAHIROVÁ

NEBE PO BOUŘI

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

HOST

SABAA TAHIROVÁ

NEBE PO BOUŘI

PŘELOŽILA PETRA JOHANA PONCAROVÁ

BRNO 2022

The Sky Beyond the Storm
Copyright © 2020 Sabaa Tahir
Cover photo by brizardh — stock.adobe.com
Map by Jonathan Roberts
Translation © Petra Johana Poncarová, 2021
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0974-4 (PDF)
ISBN 978-80-275-0975-1 (ePUB)
ISBN 978-80-275-0976-8 (MobiPocket)

Věnování o dvou částech

I. Všem dětem války, jejichž
příběh nikdy nikdo nevypoví.

II. Mým vlastním dětem,
mému sokolu a mému meči.
Ze všech světů, které obývám,
je váš ten nejkrásnější.

➸

NEVENNSKÉ POHOŘÍ
POHRANIČÍ
ANTIUM
DELFI
řeka Taius
IMPÉRIUM
ESTIUM
TIBORUM
SILAS
KASÁRNA
V ESTIU
řeka Rei
ŠEROSRÁZ
SERRA
SERRANSKÉ POHOŘÍ
LUPIČSKÉ HNÍZDO
NUR
jezero
Vitan
ÚZEMÍ KMENE
DŽADA
VELKÁ PUSTINA
POHRANIČÍ
NAVIUM
KARKAUS

JEZERO NERUAL
KAUFSKÉ VĚZENÍ
řeka Nerual
ZÁTOKA FÁRÍ
STÍNNÝ HVOZD
řeka Stínava
NIUM
ZÁTOKA AFTÁB
ADÍSA
Východní moře
CHALUPA STRÁŽCE DUŠÍ
ŠER DŽINNÁT
MARINN
AYO
Stínomoří
POUŠŤ BÚTH
SVAH MALÍKH
TAÍB
AIŠ
DOMORODÁ POUŠŤ
SADH
LACERTIUM
JIŽNÍ OSTROV

ČÁST I
Probouzení

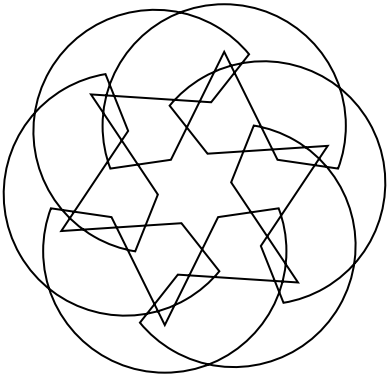

I

TEMNONOŠ

Probudil jsem se v záři mladého světa, v němž člověk znal lov a kámen, ale nikoliv orbu a ocel. Ten svět voněl deštěm, zemí a životem. Voněl nadějí.

Povstaň, milovaný.

Hlas, který promluvil, byl obtěžkán tisíciletími mimo dosah mého chápání. Byl to hlas otce, hlas matky. Stvořitele a ničitele. Promlouval jím Maúth, který je sama Smrt.

Povstaň, dítě plamene. Povstaň, neboť tě očekává domov.

Kéž bych se nenaučil ctít a střežit svůj domov. Kéž bych neobjevil kouzla, nemiloval ženu, nezplodil děti, neutěšoval duchy. Kéž by mě Maúth nikdy nepojmenoval.

„Meherjo."

Mé jméno mě přivolá z minulosti na deštěm bičované návrší na venkově v zemi Námořníků. Můj starý domov je Místo čekání, které lidé znají jako Stinný hvozd. Nový domov si vystavím na kostech svých nepřátel. V Umbeřiných očích jasných jako slunce ruměně hoří starodávný hněv.

„Meherjo, očekáváme tvé rozkazy." V levé ruce svírá glévu, zbraň, již tvoří čepel nasazená na dřevci. Její ostří bíle žhne horkem. „Už ghúlové podali hlášení?"

Umber zkroutí rty. „Pročesali Delfinium, Antium, a dokonce i Místo čekání," oznámí mi. „Ale to děvče nenašli. Ji ani Krkavce už celé týdny nikdo neviděl."

„Ať ghúlové vyhledají v Marinnu Darina ze Serry," přikážu. „Ková zbraně v přístavním městě Adísa. Ti tři se nakonec opět sejdou."

Umber skloní hlavu a společně pozorujeme vesnici pod námi: změť kamenných obydlí, která sice dokážou odolat ohni, avšak dřevěné šindele na střechách mu podlehnou. Třebaže je téměř stejná jako jiné vesnice, které jsme zničili, v jedné věci se odlišuje. Je to poslední osada našeho tažení. Salva na rozloučenou s Marinnem, než pošlu Válečníky na jih, aby se spojili se zbytkem armády Keris Veturie.

„Lidé jsou připraveni k útoku, Meherjo." Umbeřina záře zčervená. Její odpor k našim válečnickým spojencům je téměř hmatatelný.

„Vydej rozkaz," vyzvu ji. Mí příbuzní se za mými zády jeden za druhým proměňují ze stínů v plameny a osvětlují chladné nebe.

Ve vesnici se rozezní poplašný zvon. Strážný nás zahlédl a v panice křičí. Vstupní brána — kterou místní narychlo vztyčili po útocích na sousední osady — se zavře, rozhoří se lampy a výkřiky zbarví noční vzduch hrůzou.

„Uzavřete východy," přikážu Umber. „Děti nechte, ať tu zvěst rozhlásí dál. Maro," oslovím drobného džina, jehož úzká ramena neodpovídají moci, která se v jeho těle skrývá, „máš dost sil na to, co musíš udělat?"

Maro přikývne. Spolu s ostatními proudí kolem mě: pět ohnivých řek podobných těm, které prýští z mladých hor na jihu. Džinové prorazí branou, ze které se vzápětí začne kouřit.

Za nimi následuje polovina válečnické legie, a když už je vesnice v plamenech a moji příbuzní se stáhnou, vojáci se pustí do

řezničiny. Jekot živých rychle utichne. Výkřiky mrtvých doznívají déle.

Jakmile se vesnice obrátí v popel, vyhledá mě Umber. Stejně jako ostatní džinové i ona teď žhne jen velmi slabě.

„Vane příznivý vítr," oznámím jí. „Rychle se dostanete domů."

„Ale my chceme zůstat s tebou, Meherjo," namítne. „Jsme silní."

Tisíc let jsem věřil, že mým osudem jsou pomsta a zloba. Že už nikdy nespatřím tu krásu, když se moji příbuzní pohybují světem. Že už nikdy nepocítím teplo jejich plamene.

Avšak čas a houževnost mi umožnily znovu vytvořit Hvězdu — zbraň, již auguři použili k uvěznění mého lidu. A já jsem je toutéž zbraní osvobodil. Teď se kolem mě shlukují nejsilnější z mých příbuzných. A třebaže od chvíle, kdy jsem zničil stromy, které je věznily, už uplynuly celé měsíce, stále mi v jejich přítomnosti zpívá kůže.

„Běžte," vybídnu je jemně. „V nadcházejících dnech vás budu potřebovat."

Jakmile odejdou, pustím se po dlážděných ulicích vesnice a snažím se vyčenichat známky života. V dávné válce s lidmi ztratila Umber děti, rodiče i milence. Díky své zuřivosti je důkladná.

Závan větru mě odnese k jižní zdi obepínající vesnici. Ve vzduchu je cítit násilí, ke kterému zde došlo. Ale kromě něj je tu ještě něco.

Bezděčně zasyčím. Ten pach je lidský, ale má v sobě nadpřirozený lesk. Na mysli mi vytane tvář té dívky. Laia ze Serry. Podobně je cítit její podstata.

Ale proč by se ukrývala v námořnické vesnici?

Uvažuju o tom, že bych na sebe vzal lidskou podobu, ale nakonec si to rozmyslím. Je to náročný úkol a není radno se do něj pouštět jen tak. Místo toho si přitáhnu k tělu plášť, aby mě chránil před deštěm, a sleduju stopu k chatrči vedle pobořené zdi.

Ghúlové, kteří se mi plouží u nohou, kňučí vzrušením. Ta stvoření se sytí bolestí a vesnice je jí plná. Odstrčím je a vstoupím do chatrče sám.

Vnitřek chalupy osvětluje domorodá lampa a veselý oheň, nad nímž je usazená trojnožka se spálenou chlebovou plackou, ze které se ještě kouří. Na kredenci stojí váza s růžovými zimními růžemi a na stole pohár vody ze studny pokrytý sraženou vlhkostí.

Ať už tu byl kdokoliv, odešel teprve před chvílí.

Anebo spíš chce, aby to tak vypadalo.

Obrním se, protože džinská láska není přelétavá. Laia ze Serry se mi vryla do srdce. Když se dotknu hromady přikrývek v patě postele, rozpadnou se na popel. Pod nimi se ukrývá dítě, které se třese hrůzou a Laia ze Serry to zcela očividně není.

A přesto z něj mám podobný pocit.

Není to proto, jak se chová, protože srdce Laiy ze Serry obepíná žal, kdežto tohoto chlapce svírá strach. Laiina duše se zatvrdila kvůli utrpení, zatímco tento chlapec je měkký a až dosud jeho radost nic nezkalilo. Je to námořnické dítě a nemůže mu být více než dvanáct let.

Avšak to, co číhá hluboko v jeho nitru, mi připomíná Laiu. Nepoznatelná temnota v jeho mysli. Jeho černé oči se zahledí do mých a zdvihne ruce.

„Zmi… zmiz!“ Možná to chtěl vykřiknout. Avšak hlas se mu zadrhne a chlapec zarývá nehty do dřeva. Když mu chci zlomit vaz, znovu zdvihne ruce a jakási neviditelná síla mě odstrčí o kus dál.

To dítě vládne divokou a znepokojivě povědomou mocí. Napadne mě, jestli by to mohla být džinská kouzla, ale třebaže ke spojením mezi lidmi a džiny skutečně docházelo, nikdy z nich nemohly vzejít děti.

„Zmiz, ohavné stvoření!“ Chlapec si díky mému ústupu dodá odvahy a něco po mně hodí. Bodá to jako růžové trny. Je to sůl.

Má zvědavost opadne. Ať už v tom dítěti žije cokoliv, mám dojem, že je to nadpřirozené, takže sáhnu po kose, kterou mám pověšenou na zádech. Než může pochopit, co se děje, podříznu mu kosou hrdlo, odvrátím se a už myslím na jiné věci.

Ale pak ten chlapec promluví a já zůstanu stát jako přimrazený. Jeho hlas osudově hřímá, jako když z úst džina prýští proroctví. Avšak ta slova jsou zkomolená, jako příběh vyprávěný skrze vodu a skály.

„Sémě, které spalo, se probouzí, a plod rozkvětu je posvěcen v lidském těle. A tak byl počat tvůj zánik, Milovaný, a spolu s ním i rozlámání… rozlámání…“

Džin by to proroctví dokončil, jenže tento chlapec je pouhý člověk a jeho tělo je jen křehká nádoba. Z rány na krku se mu řine krev a on se zhroutí k zemi mrtvý.

„Co jsi pro všechno na světě zač?“ oslovím temnotu v tom dítěti. Ta však uprchne a s ní i odpověď na mou otázku.

II

LAIA

Vypravěčka v hostinci Ukája si podmanila všechny shromážděné v hlavní místnosti. V ulicích Adísy kvílí zimní vítr a třese okapy a stejně silně se chvěje i domorodá kehanni. Zpívá o ženě, která bojuje, aby zachránila svou pravou lásku před pomstychtivým džinem. Dokonce i ti nejopilejší štamgasti jsou jako u vytržení.

Pozoruju kehanni od stolu v rohu místnosti a přemýšlím, jaké to asi je, vykonávat takové povolání. Nabízet těm, které člověk potká, dar příběhu, místo aby je podezíral, že jsou to nepřátelé, jež se ho chystají zabít.

Při tom pomyšlení se znovu rozhlédnu po místnosti a nahmatám dýku, kterou mám u pasu.

„Když si tu kápi stáhneš ještě níž," pošeptá mi Músa z Adísy, který sedí vedle mě, „budou si lidi myslet, že jsi džin." Músa se rozvaluje na židli po mé pravé ruce. Vedle něj sedí můj bratr Darin. Usadili jsme se u jednoho ze zamlžených oken hostince, kam neproniká teplo krbu.

Ale já zbraň z ruky nepustím. Naskočila mi husí kůže a instinkt mě upozorňuje na nepřátelské oči, které mě pozorují. Avšak pohledy všech se upírají na kehanni.

„Přestaň se ohánět tou dýkou, ápan." Músa používá námořnické uctivé oslovení pro mladší sestru a mluví tak podrážděně jako občas Darin. Včelaři, jak se Músovi přezdívá, je osmadvacet

let — je starší než já a můj bratr. Možná právě proto tak rád všechny komanduje.

„Hostinská je naše spojenkyně," dodá. „Tady nejsou žádní nepřátelé. Uvolni se. Stejně nemůžeme nic podnikat, dokud se nevrátí Krkavec."

Jsme obklopeni Námořníky a Učenci, Domorodců je tu jen několik. A přesto, když kehanni dovypráví svůj příběh, místnost propukne v jásot. Je to tak náhlé, že povytáhnu dýku.

Músa mě chytne za ruku a vyprostí mi z ní rukojeť. „Podařilo se ti odvést Eliase Veturia ze Šerosrázu, vypálit kaufské vězení, pomáhalas u porodu válečnického císaře uprostřed války a čelilas Temnonošovi víckrát, než si pamatuju," připomene mi, „a teď se polekáš rámusu v hospodě? Myslel jsem si, že nevíš, co je to strach, ápan."

„Nech ji na pokoji, Músо," zarazí ho Darin. „Lepší je být ustrašený než mrtvý. Helena by s tím souhlasila."

„Ale ona je Maska," namítne Músa. „Ty mají stihomam už od narození." Učenec pozoruje dveře a dobrá nálada jej opouští. „Už by tu měla být."

Je to zvláštní, strachovat se o Krkavce. Ještě před pár měsíci jsem byla přesvědčená, že ji budu nenávidět až do smrti. Ale pak Grímarr a jeho karkaunské hordy oblehly Antium a Keris Veturie město zradila. Tisíce Válečníků a Učenců včetně mě, Krkavce a jejího novorozeného synovce, nyní císaře, uprchly do Delfinia. A Krkavcova sestra, císařovna regentka Livie, osvobodila Učence, kteří dosud žili v otroctví.

A mezitím se ze mě a Heleny Aquilly jakýmsi způsobem staly spojenkyně.

Hostinská, mladá Učenka přibližně v Músově věku, se vynoří z kuchyně s podnosem plným jídla. Žene se k nám a předchází ji mučivě vábivá vůně dýňové polévky a česnekových placek.

„Múso, můj milý, nezdržíš se ještě jednu noc?“ Hostinská položí podnos na stůl a mě najednou popadne strašný hlad.

„Bohužel ne, Haino.“ Músa vyhodí do vzduchu zlatou marku a hostinská ji pohotově chytí. „To by mělo na nocleh stačit.“

„Bohatě.“ Haina strčí minci do kapsy. „Nikla znovu zvýšila daně pro Učence. Mé sousedce Nyle minulý týden zavřeli pekárnu, protože nemohla zaplatit.“

„Přišli jsme o největšího spojence.“ Músa má na mysli starého krále Irmanda, který je už několik týdnů nemocný.

„A bude to ještě horší.“

„Tys byl přece Niklin manžel,“ nadhodí Haina. „Nemohl by sis s ní promluvit?“

Músa se na Hainu jízlivě usměje. „Nemohl. Pokud ovšem nechceš, aby daně narostly ještě víc.“

Hostinská odejde a Músa se chopí talíře s polévkou. Darin popadne podnos se smaženými plody ibiškovce, ze kterých ještě kape olej.

„Před hodinou jsi spořádal čtyři palice kukuřice, které jsme koupili u stánku,“ syknu na bratra a popadnu košík s chlebem. Když mu ho vytrhnu z ruky, prudce se otevřou dveře. Dovnitř zavane sníh a spolu s ním vstoupí i vysoká štíhlá žena. Stříbrně plavé vlasy spletené do koruny z copů jí téměř zakrývá kápě. Na okamžik se zaleskne řvoucí pták na prsním plátu její zbroje, ale ona si hned přitáhne plášť a rázným krokem dojde k našemu stolu.

„To je ale vůně.“ Krkavec válečnického Impéria dosedne na židli naproti Músovi a sebere mu polévku.

Když vidí jeho mrzutý výraz, pokrčí rameny. „Dámy mají přednost. A to platí i pro tebe, kováři.“ Postrčí ke mně Darinův přetékající talíř a já se dám do jídla.

„Tak co?“ zeptá se Músa Krkavce. „Pomohl ti ten naleštěný opeřenec na hrudi k audienci u krále?“

Krkavci se zablýskne ve světlých očích. „Tu tvou ženu," odsekne, „bych nejradši…"

„Odcizenou ženu," opraví ji Músa. Kdysi jeden druhého zbožňovali. Ale už to neplatí. Je to trpký konec lásky, která, jak doufali, měla vytrvat po celý život.

Ten pocit dobře znám.

Do mysli se mi vloudí Elias Veturius, třebaže jsem se ho snažila vytěsnit. Je takový, jako když jsem ho viděla naposledy: vzdálený a přísný před Místem čekání. *Všichni jsme jen návštěvníci v životech těch druhých,* odbyl mě. *Brzy na mě zapomeneš.*

„A co princezna říkala?" zeptá se Darin Krkavce a já zaplaším myšlenky na Eliase.

„Ani se mnou nepromluvila. Správkyně paláce mi řekla, že princezna si mou žádost vyslechne, až se králi Irmandovi udělá lépe."

Krkavec probodává Músu pohledem, jako by jí audienci odmítl on sám. „A zpropadená Keris sedí v Seřře a dává setnout hlavu všem Nikliným vyslancům. Námořníci nemají v Impériu jiné spojence. Tak proč se se mnou odmítá setkat?"

„To bych taky moc rád věděl," přisvědčí Músa a duhový záblesk poblíž jeho tváře mi prozradí, že jeho elfové, droboučká okřídlená stvoření, která mu slouží jako zvědové, jsou poblíž. „Ale ačkoliv mám oči na mnoha místech, Krkavče, Niklina mysl k nim nepatří."

„Měla bych být v Delfiniu." Krkavec se dívá na vyjící sněhovou vánici. „Musím za rodinou."

Ustaraně svraští čelo, což je u ní nezvyklé, neboť většinou se tváří neproniknutelně. Během pěti měsíců, které uplynuly od našeho útěku z Antia, Helena odrazila asi tucet pokusů o vraždu mladého císaře Zachariáše. Chlapeček má nepřátele jak mezi Karkauny, tak mezi spojenci Keris Veturie na jihu. A všichni jsou vytrvalí.

„S tím jsme počítali," poznamená Darin. „Takže je rozhodnuto?"

Krkavec a já přikývneme, ale Músa si odkašle.

„Vím, že Krkavec potřebuje s princeznou mluvit," řekne, „ale rád bych veřejně podotkl, že mi ten plán přijde příliš riskantní."

Darin se uchechtne. „Podle toho se pozná, že ho vymyslela Laia — je to naprosto šílené a pravděpodobně to skončí smrtí."

„A co tvůj stín, Válečnice?" Músa se rozhlédne, jako by se tu zničehonic mohl objevit Avitas Harper. „Jaký nevděčný úkol jsi tomu ubožákovi přidělila teď?"

„Harper má svou práci." Krkavec na okamžik ztuhne, ale vzápětí už zase vdechuje vůni jídla. „O něj se nestarej."

„Musím v kovárně vyřídit poslední dodávku." Darin vstane. „Za chvíli se sejdeme u brány, Laio. Přeju vám všem hodně štěstí."

Dívám se, jak bratr vychází z hostince, a zmocní se mě neklid. Zatímco jsem byla v Impériu, bratr na mou žádost zůstal v Marinnu. Před týdnem jsme se shledali, když jsem společně s Krkavcem a Avitasem přijela do Adísy. A teď se zase loučíme. *Jen na pár hodin, Laio. Nic se mu nestane.*

Músa ke mně postrčí talíř. „Jez, ápan," pobídne mě vlídně. „Když člověk nemá hlad, hned je všechno lepší. Pošlu elfy, aby dali na Darina pozor, a až odbije sedmá, sejdeme se u severovýchodní brány." Pak se odmlčí a svraští čelo. „Buď opatrná."

Když i Músa zamíří ven, Krkavec si hlasitě odkašle. „Námořnické stráže si na Masku nepřijdou."

S tím musím souhlasit. Viděla jsem, jak sama odrážela útoky celé armády Karkaunů, aby mohly tisíce Válečníků a Učenců uprchnout z Antia. Jen málo Učenců by se mohlo postavit Masce. A Krkavci se nikdo nevyrovná.

Helena zmizí ve svém pokoji, aby se převlékla, a já jsem po dlouhé době poprvé chvíli sama. Ve městě vyzvání pátá. V zimě přichází noc brzy a střecha úpí ve vichřici. Přemýšlím o Músových

slovech, pozoruju bujaré osazenstvo hostince a snažím se setřást pocit, že mě někdo pozoruje. *Myslel jsem, že nevíš, co je to strach.*

Když to Músa vyslovil, málem jsem se rozesmála. *Strach je tvůj nepřítel jen ve chvíli, kdy mu to dovolíš.* To mi kdysi dávno řekl kovář Spiro Teluman. Některé dny se mi ta slova daří snadno naplňovat. A jindy mě tíží v hloubi duše tak, že je neunesu.

Všechno, co Músa zmínil, jsem opravdu udělala. Ale také jsem nechala Darina napospas Masce. Kvůli mně zemřela moje přítelkyně Izzi. Uprchla jsem Temnonošovi, ale nevědomky jsem mu pomohla osvobodit jeho příbuzné. Přivedla jsem na svět císaře, ale dovolila jsem, aby moje matka obětovala život za mě a za Krkavce.

Ještě teď, po několika měsících, vídám matku ve snech. Je bělovlasá a zjizvená, oči jí planou a svým lukem odráží vlnu útočících Karkaunů. Ona se nebála.

Jenže já nejsem jako matka. A nejsem se svým strachem sama. Darin nemluví o hrůzách, jimž čelil v kaufském vězení. A Krkavec nemluví o dni, kdy císař Markus povraždil její rodiče a sestru. Ani o tom, jaké to bylo uprchnout z Antia s vědomím, co Karkauni napáchají na jejím lidu.

Nevědět, co je to strach. Nikoli, to víme všichni. Lepší by bylo říct, že jsme všichni prokletí.

Krkavec schází po schodech a já vstanu. Má na sobě tmavě šedé šaty převázané v pase, jaké nosí palácové služebné, a plášť stejné barvy. Málem bych ji nepoznala.

„Přestaň na mě civět." Krkavec si zastrčí pramínek vlasů pod obyčejný šátek, kterým si zakryla copy, a postrčí mě ke dveřím. „Nebo si té uniformy někdo všimne. Pojď. Máme zpoždění."

„Kolik zbraní máš pod tou sukní?"

„Pět… ne, počkej…" Přešlápne z jedné nohy na druhou. „Sedm."

Vyjdeme ven z hostince na zasněženou ulici plnou lidí. Opře se do nás vítr a já hledám rukavice, protože skoro necítím konečky prstů.

„Máš sedm zbraní." Usměju se na Krkavce. „Ale vzít si rukavice tě nenapadlo."

„V Antiu je větší zima." Krkavec pohlédne na dýku, kterou mám u pasu. „A já navíc nepoužívám otrávená ostří."

„Možná bys jich potom nepotřebovala tolik."

Krkavec se na mě zazubí. „Hodně štěstí, Laio."

„Ne abys někoho vraždila, Krkavče."

Krkavec zmizí v davu jako přízrak a díky čtrnácti letům výcviku je téměř stejně nenápadná, jako budu za chvíli já. Dřepnu si, jako bych si chtěla zavázat tkaničky, a zahalím se neviditelností.

I za dne je Adísa se svými terasami a domy s pestrobarevnými omítkami okouzlující. Ale v noci je přímo oslnivá. Téměř na všech domech visí domorodé lucerny a jejich pestrobarevná sklíčka se třpytí i v bouři. Zdobnými okenicemi proniká světlo lamp a vrhá na sníh zlaté obrazce.

Hostinec Ukája se nachází na vysoké terase s výhledem jak na zátoku Fárí na severozápadě města, tak na zátoku Aftáb na severovýchodě. V mořských zátokách, mezi horami plovoucího ledu, dovádějí velryby, vyskakují nad hladinu moře a znovu se potápějí.

Ve středu města se vypíná k nebi ohořelá věž velké knihovny. Pořád stojí, i navzdory požáru, který ji téměř zničil při mé poslední návštěvě.

Avšak mou pozornost nejvíc poutají místní lidé. I když zuří bouře ze severu, Námořníci jsou vystrojení v nejlepších šatech: rudé, modré a fialové vlněné látky vyšívané sladkovodními perlami a zrcátky, vlající pláště lemované kožešinou a bohatě zdobené zlatou nití.

Možná že bych se tu jednoho dne mohla usadit. Většina Námořníků nesdílí Nikliny předsudky. Možná bych i já mohla nosit krásné šaty a bydlet v modrém domě se zelenou šindelovou střechou. Bavit se s přáteli, stát se léčitelkou. Seznámit se s nějakým pohledným Námořníkem a pohlavkovat Darina a Músu, až si mě kvůli němu budou nemilosrdně dobírat.

Snažím se udržet si ten obraz v mysli. Jenže já nechci žít v Marinnu. Já chci písek a příběhy a jasné noční nebe. Chci se dívat do světle šedých očí plných lásky s troškou hříšnosti, po kterých toužím. Chci vědět, co mi to před rokem a půl řekl sadhésky, když jsme spolu tančili na Měsíční slavnosti v Seřře.

Chci zpátky Eliase Veturia.

Tak dost, Laio. Učenci a Válečníci v Delfiniu na mě spoléhají. Músa má podezření, že Nikla Krkavcovu žádost nevyslechne, a proto jsme vymysleli způsob, jak ji k tomu přinutit. Ale pokud neprojdu ulicemi do paláce, náš plán nevyjde.

Ubírám se do centra Adísy a cestou slyším útržky hovoru. Adísané mluví o útocích na odlehlé vesnice. O netvorech, kteří se potulují po venkově.

„Slyšel jsem, že jsou tam stovky mrtvých."

„Synovcův regiment odjel před několika týdny a nic jsme o něm neslyšeli."

„To jsou jen fámy…"

Jenže já vím, že nejsou. Músovi elfové nám dnes ráno podali hlášení. Když pomyslím na pohraniční vesnice, které byly vypáleny do základů a jejichž obyvatelé byli povražděni, sevře se mi žaludek. Uličky, jimiž procházím, jsou čím dál užší a svítí v nich stále méně pouličních lamp. Najednou za sebou zaslechnu cinkot penízků a prudce se otočím, ale nikdo tam není. Když zahlédnu palácovou bránu, přidám do kroku. Brána je vykládaná onyxem a perletí a pod narůžovělým nebem, z nějž se sype sníh, stříbrně září.

Drž se od té zpropadené brány dál, varoval mě Músa. *Hlídají ji Džadúny a ty tvou neviditelnost ihned prohlédnou.*

Čarodějné Džadúny pocházejí z neznámých zemí, které se rozkládají za velkou pustinou, tisíce kilometrů na západě. Několik z nich slouží námořnické královské rodině. Kdybych na některou z nich narazila, znamenalo by to vězení nebo smrt.

Naštěstí má palác i boční vstupy pro služebné, posly a správce, kteří udržují královské sídlo v chodu. U těch nehlídají Džadúny, nýbrž obyčejné stráže, a kolem těch snadno proklouznu.

Ale jakmile se ocitnu v paláci, znovu uslyším ten zvuk — cinkání penízků.

Palácový komplex je obrovský, má tvar písmene U a uprostřed se prostírají rozlehlé pečlivě upravené zahrady. Chodby v paláci jsou široké jako bulvár a tak vysoké, že člověk sotva dohlédne na stropní fresky na světlém kameni.

A všude jsou zrcadla. Když zahnu za roh, do jednoho z nich pohlédnu a zachytím záblesk zlatých penízků a jasně modrého šatu. Rozbuší se mi srdce. Že by to byla Džadúna? Ale postava zmizí natolik rychle, že si ji nestačím prohlédnout.

Vrátím se zpět a zamířím tam, kde zmizela. Ale najdu tam jen chodbu, v níž hlídají dva strážní. Se svým pronásledovatelem — ať už je to kdokoliv nebo cokoliv — se budu muset vypořádat až ve chvíli, kdy se objeví. Teď se musím dostat do trůnního sálu.

Músa nám řekl, že když zvoní šestá, princezna odchází z trůnního sálu do jídelny. *Vejdi dovnitř přes jižní předpokoj. Polož na trůn dýku a uteč.* Jakmile to stráže uvidí, odvedou Niklu do jejích komnat.

Nikdo nepřijde k úhoně a my dostaneme Niklu tam, kde ji potřebujeme mít. Krkavec na ni bude čekat a přednese svou prosbu.

Předpokoj je stísněný a zatuchlý, mísí se v něm slabý pach potu a vůně parfému, ale jak Músa předpovídal, je prázdný. Tiše jím proklouznu a zůstanu stát ve stinném koutě trůnního sálu.

A pak uslyším hlasy.

První z nich je ženský, zvučný a rozzlobený. Už několik měsíců jsem princeznu Niklu neslyšela mluvit a chvíli mi trvá, než poznám její intonaci.

Když se ozve druhý hlas, zůstanu stát jako přimrazená, protože ten je hrozivě měkký a zaznívá v něm surovost. Je to hlas, který v Adíse nemá co pohledávat. Poznala bych ho kdekoliv. Říká si teď Imperator Invictus — vrchní vojevůdkyně — válečnického Impéria.

Ale pro mě to vždycky bude velitelka.

III

STRÁŽCE DUŠÍ

Ta omáčka chutná jako vzpomínky. A vzpomínkám já nevěřím.

Plave v ní měkká mrkev a brambory a maso z tetřívka je tak křehké, že odpadává od kosti. Ale jakmile si kousnu, chci jídlo vyplivnout. V chladném vzduchu mé chalupy se sráží pára a vytváří obličeje. Bojovnice s korunou z plavých vlasů stojí po mém boku v džungli a ptá se mě, jestli jsem v pořádku. Drobná tetovaná žena drží v ruce bič, z nějž kape krev, a krutost jejího pohledu se rovná brutalitě zbraně. Zlatooká dívka bere můj obličej do dlaní a prosí mě, ať jí nelžu.

Zamžikám a vzápětí miska přeletí pokoj a rozbije se o kamennou římsu nad krbem. Z mistrovsky vyřezávaných šamšírů, které jsem nad krb zavěsil před několika měsíci, se snese prach.

Tváře zmizely. Vstanu. Do dlaní se mi zarývají třísky z hrubě tesaného stolu, který se pokouším dokončit.

Nevzpomínám si, že bych tou miskou mrštil ani že bych vstal. Nevzpomínám si, že bych svíral stůl tak pevně, že jsem si rozedřel ruce do krve.

Ti lidé — kdo to je? Cítím je ve vůni zimního ovoce a v doteku měkké přikrývky. V tíze zbraně a v nárazu severního větru.

A objevují se v mých nočních vidinách plných války a smrti. Ty sny vždy začínají tím, že se veliká armáda vrhá proti ohnivé vlně. Nebem otřese zaburácení a roztočí se vír, je hladový, nadaný schopností myslet a cítit a pohlcuje vše, co mu stojí v cestě.

Pohltí i válečnici. Chladná žena a zlatooká dívka zmizejí. V dálce padají k zemi světle růžové kvítky talovníku.

Ty sny mě znepokojují. Nebojím se o sebe, ale o ty lidi.

Na nich nesejde, Banú al-Maúth. Hlas, který mi zní v hlavě, je hluboký a prastarý. Je to Maúth, kouzelná síla sídlící v srdci Místa čekání. Maúthova moc mě chrání před hrozbami a poskytuje mi vhled do pocitů živých i mrtvých. To kouzlo mi dovoluje lidský život prodloužit, nebo ho ukončit. Vše v zájmu toho, abych chránil Místo čekání a poskytoval útěchu duchům, kteří v něm setrvávají.

Většina mé minulosti se mi vytratila z mysli, ale některé vzpomínky mi Maúth ponechal. Jedna z nich mi připomíná, co se přihodilo, když jsem se stal Strážcem duší. Moje city mi bránily přijmout Maúthovu kouzelnou moc. Nedokázal jsem duchy převádět dostatečně rychle. Nabrali na síle a unikli z Místa čekání. A když se dostali na svět, pozabíjeli tisíce lidí.

City jsou nepřátelé, připomenu si. Láska, nenávist, radost, strach. Všechno je zakázané.

Cos mi slíbil? ozve se Maúth.

„Že budu pomáhat převádět duchy na druhou stranu," zopakuju. „Že budu svítit na cestu slabým, znaveným, padlým a zapomenutým ve tmě, která následuje po smrti."

Ano. Jsi můj Strážce duší. Banú al-Maúth. Vyvolený smrti.

Ale kdysi jsem byl někdo jiný. Kdo? Kéž bych to věděl. Kéž bych…

Venku kvílí vítr. Nebo jsou to možná duchové. Když Maúth znovu promluví, po jeho slovech následuje vlna kouzelné moci, která obrousí mou zvědavost. *Když po něčem toužíš, přinese ti to jen bolest, Strážce duší. Tvůj starý život skončil. Hleď si toho nového. Blíží se vetřelci.*

Dýchám ústy a uklízím rozlitou polévku. Když si obléknu plášť, zamyslím se nad ohněm v krbu. Minulé jaro ifríti spálili původní

chalupu. Patřívala Ševě, džince, která zastávala úlohu Strážkyně duší předtím, než ji zabil Temnonoš.

Než jsem chalupu znovu postavil, trvalo to měsíce. Podlaha ze světlého dřeva, moje postel, police na talíře a koření — všechno čpí novotou natolik, že ze dřeva dosud vytéká míza. Domek a mýtina kolem něj mi poskytují ochranu před duchy a nadpřirozenými stvořeními stejně, jako když stavení patřívalo Ševě.

Chalupa je moje útočiště. Nechci ji znovu vidět v plamenech. Ale venku je tuhá zima. Nahrnu na oheň popel, ale hluboko nechám několik žhavých uhlíků. Pak si natáhnu boty a popadnu vyřezávaný dřevěný náramek, na kterém pořád pracuju, třebaže nevím, odkud se vzal. Když stojím ve dveřích, pohlédnu na své meče. Bylo těžké se jich vzdát. Někdo mi je daroval. Někdo, na kom mi kdysi záleželo.

A právě proto už na nich nesejde. Nechám je v chalupě, vyjdu do bouře a doufám, že ochrana mé říše a péče o duchy mě zaměstná natolik, až se tváře, které mě straší, nakonec rozplynou.

Vetřelci jsou tak daleko na jihu, že když sestoupím z větru, zbude z vichřice, která zuřila kolem mé chalupy, jen větřík. Na kůži se mi sráží sůl ze Stínomoří. Přes lomoz příboje slyším vetřelce. Jsou to dva muži a žena s dítětem v náručí. Promáčení na kost šplhají po lesklých pobřežních skalách k Místu čekání.

Všichni mají stejnou zlatohnědou pleť a vlnité vlasy — možná je to rodina. Na mělčině za nimi plují pozůstatky lodi. Skupinka běží a klopýtá a zoufale se snaží uniknout houfu mořských ifrítů, kteří po nich metají trosky lodi.

Třebaže zůstávám skrytý, ifríti hledí k lesu, kde vycítili mou přítomnost, a zklamaně klejí. Stáhnou se a lidé pokračují v cestě ke Hvozdu.

Ševa měla ve zvyku lámat kosti a těla a nechávat je na hranicích Místa čekání pro výstrahu. Já jsem se k tomu nedokázal přimět — a teď se mi to vymstilo. Pro lidi je Místo čekání prostě Stinný hvozd. Zapomněli, co v něm žije.

Několik málo duchů, které jsem dosud nepřevedl, se shromáždilo za mnou. Cítí přítomnost živých, která je bolí, a tak křičí. Muži si vymění pohled. Avšak žena nesoucí dítě zatne zuby a pokračuje v cestě k útočišti mezi stromy.

Když vkročí do Hvozdu, duchové ji obklopí. Ona je nevidí. Avšak když uslyší jejich nelibé úpění, zbledne. Dítě v jejím náručí se neklidně vrtí.

„Zde nejste vítáni, poutníci." Vynořím se mezi stromy a muži se zarazí.

„Musím ji nakrmit." Ženin hněv se kolem ní svíjí, ozývá se v něm i zoufalství. „Potřebuju oheň, aby jí nebyla zima."

Duchové syčí a Hvozd se čeří. Stromy odrážejí Maúthovu náladu a on nemá vetřelce o nic radši než duchové.

Naposledy jsem pomocí Maúthovy kouzelné moci připravil někoho o život před mnoha měsíci. Pouhou myšlenkou jsem zabil skupinu karkaunských válečníků. Teď tu moc využiju znovu, nahmatám vlákno ženina života a zatáhnu za něj. Nejdřív ještě pevněji sevře dítě. Pak zalapá po dechu a sáhne si na hrdlo.

„Fozijo!" zvolá jeden z mužů. „Vrať se…"

„Nikam nepůjdu!" odsekne Fozija, i když jí vytlačuju vzduch z plic. „Válečníci jsou vrazi. Kolik lidí asi zahubil, když tu číhá jako pavouk? Jak…"

Fozijina slova mi uvíznou v mysli. *Kolik lidí asi zahubil…*

Kolik…

V mysli se mi najednou ozvou výkřiky: výkřiky tisíce mužů, žen a dětí, kteří zemřeli poté, co jsem minulé léto nechal padnout zeď na hranicích Místa čekání. Lidí, které jsem zabil jako voják,

přátel, kteří padli mou rukou — všichni mi pochodují v duši a soudí mě mrtvýma očima. Je to na mě příliš. Nesnesu to…

Ten pocit opadne stejně rychle, jako se mě zmocnil. Zaplaví mě kouzelná moc: Maúth tiší mou mysl a nabízí mi klid. *Odstup.*

Fozija a její příbuzní musí pryč. Znovu té ženě vysaju trochu života. Málem upustí dítě. Pomalu se k ní blížím a ona klopýtá vzad, až se nakonec zhroutí na pláži.

„Dobrá, půjdeme," vypraví ze sebe. „Omlouvám se…"

Pustím ji a ona se dá na útěk na sever. Její společníci spěchají za ní. Drží se pobřeží a vrhají na Hvozd ustrašené pohledy, dokud mi nezmizejí z dohledu.

„Buď pozdraven, Strážce duší." U nohou se mi sbíhají zpěněné vlny a utvářejí neurčitě lidskou postavu. „Tvá moc posílila."

„Co pohledáváš tak hluboko ve vnitrozemí, ifríte?" zeptám se toho stvoření. „Copak je trýznění lidí natolik lákavé?"

„Temnonoš vyžaduje zkázu," odpoví ifrít. „A my… se mu snažíme vyhovět."

„Tím chceš říct, že se bojíte jeho nelibosti."

„Zabil mnoho mých příbuzných," brání se ifrít. „Nechci, aby trpěli ještě další."

„Nech je na pokoji." Pokývnu k odcházejícím lidem. „Už nejsou na vašem území a nic vám neudělali."

„Proč ti záleží na tom, co se s nimi stane? Už přece nejsi jedním z nich."

„Čím méně duchů musím převést, tím lépe," namítnu.

Ifrít se ke mně vrhne, ovine se mi kolem nohou a táhne, jako by mě chtěl strhnout pod vodu. Avšak Maúthova moc nepolevuje. Když mě ifrít pustí, jsem přesvědčený, že mě zkoušel.

„Přijde čas," pronese ifrít, „kdy si budeš přát, abys ta slova nevypustil z úst. Kdy už Maúthova kouzelná moc nebude schopná

umlčet křik v tvé mysli. Toho dne vyhledej Siladha, pána mořských ifrítů."

„To jsi ty?"

Stvoření neodpoví. Sesune se do písku a nechá mě tam stát mokrého až po kolena. Po návratu do Hvozdu převedu asi tucet duchů. Musím pochopit a rozplést jejich bolest a hněv, aby se jich mohli zbavit a opustit tuto dimenzi. Prostupuje mnou Maúthova kouzelná moc a poskytuje mi rychlý a hluboký vhled do jejich utrpení.

Většina z nich mi zabere jen chvilku. Když jsem hotov, zkontroluju, zda někde neslábne lidským očím neviditelná zeď na hranicích Hvozdu. Stromy se přede mnou rozestupují a cesta pod mýma nohama je hladká jako silnice v Impériu.

Tak je to od chvíle, co jsem se Maúthovi poddal. Když jsem obnovoval chalupu, pravidelně jsem nacházel dřevo, otesané a ohlazené, jako by ho připravil mistr truhlář. Nikdy mě nekousl žádný hmyz, neonemocněl jsem ani jsem neměl potíže ulovit zvěř. Hvozd je hmatatelným projevem samotného Maútha. Cizincům se sice jeví jako úplně obyčejný les, avšak Maúth ho mění tak, aby vyhovoval mým potřebám.

Ale bude ho měnit jen tak dlouho, dokud mu budeš užitečný.

V hlavě se mi znovu ozvou výkřiky a na mysli mi vytanou tváře. Tentokrát nemizejí.

Vydám se po větru zpátky do bouře a do srdce Místa čekání: je to háj džinů, tedy to, co z něj zbylo. Než jsem se s Maúthem spojil, ostražitě jsem se háji vyhýbal. Teď se z něj však stalo místo, kde mohu zapomenout na své trápení. Je to ohromná planina na útesu vysoko nad městem džinů. Za temným rozlehlým městem, které je nyní strašidelně tiché, se vine řeka Stínava, lesklá jako had.

Prohlížím si zčernalé ohořelé kmeny několika málo zbývajících stromů, které tam mezi provazci deště osaměle stojí jako stráž.

Během těch pěti měsíců, které uplynuly od chvíle, kdy Temnonoš osvobodil džiny, jsem nezahlédl ani jednoho. Dokonce ani tady, v místě, kde byli kdysi uvězněni.

„…odvedeš mě do kaufského vězení… a pomůžeš mi osvobodit bratra."

Ta slova vyvolají vzpomínku na zlatookou dívku. Zatnu zuby a zamířím k největšímu stromu, mrtvému tisu, jehož větve zčernaly ohněm. V jeho kmeni jsou po obou stranách znát hluboké rýhy. Vedle stromu leží železný řetěz, jehož články jsou velké jako polovina mé dlaně. Ukradl jsem ho v jedné válečnické vesnici.

Zdvihnu řetěz a začnu s ním tlouct do obou stran kmene a prohlubovat rýhy. Po několika minutách mě začnou bolet paže.

Když tě mysl neposlouchá, cvič tělo. A mysl ho bude následovat. Nebesa vědí, kdo mi to řekl, ale posledních pár měsíců se té poučky držím, a když přestávám zvládat své myšlenky, znovu a znovu se vracím do háje džinů.

Po půlhodině jsem celý propocený. Svléknu si košili a tělo úpí bolestí, ale já jsem teprve začal. Zdvihám kameny, mlátím do stromu řetězem, běhám po srázu k městu džinů a tváře a zvuky, které mě pronásledují, mizejí.

Moje tělo je jediná část mě samého, která je dosud lidská. Je pevné, skutečné a trpí hladem a vyčerpáním jako odjakživa. Když ho zapřáhnu, znamená to, že musím správně dýchat a držet rovnováhu. A to si žádá veškeré mé soustředění a nenechává to prostor démonům.

Když vyčerpám možnosti háje džinů, zamířím na jeho východní okraj, který sbíhá ke Stínavě. Řeka po bouři rychle plyne a je zrádná. Skočím do ní a v ledové vodě lapám po dechu. Uplavu půl kilometru a v mysli mi nezůstane nic než chlad a proud řeky.

Na břeh se vrátím promočený a vysílený, ale s jasnou myslí. Jsem připraven čelit duchům, kteří na mě budou čekat mezi stromy.

Dokonce i při plavání jsem totiž cítil velký odliv životů daleko na severu. Dnes v noci budu mít napilno.

Vydám se ke starému tisu pro oblečení. Avšak opodál někdo stojí.

Maúth mi vložil do mysli povědomí o Místu čekání, které se velmi podobá mapě. Teď po tom povědomí sáhnu a hledám pulzující záři, která naznačuje přítomnost někoho zvenčí.

Jenže nic takového na mapě není.

Mhouřím oči před deštěm — že by to byl džin? To ne, dokonce i nadpřirozená stvoření zanechávají stopu a táhnou za sebou kouzelnou moc jako kometa ohon.

„Toto je Místo čekání," zvolám. „A na jeho území je živým vstup zakázán." Neslyším nic než déšť a vítr. Postava se nehýbe, ale vzduch kolem ní jiskří. Vychází z ní kouzelná moc.

V duchu mi probleskne ta tvář. Černé vlasy. Zlaté oči. Čarodějnictví v krvi. Ale jak se jmenovala? Kdo to byl?

„Neublížím ti." Mluvím, jako bych mluvil s duchy — účastně a opatrně.

„Vážně, Eliasi Veturie?" promluví ta postava. „Ani teď? Po tom všem, co se stalo?"

Elias Veturius. To jméno vyvolává mnoho obrazů. Školu ze strohého šedého kamene, kde duní bubny. Droboučkou ženu s ledovýma očima. V mém nitru se ozve jakýsi hlas. *Ano. Elias Veturius. To jsi ty.*

„To jméno mi nepatří," odpovím té postavě.

„Ale patří, a musíš si ho pamatovat." Ta postava mluví tak hlubokým hlasem, že nepoznám, jestli je to muž nebo žena, dospělý nebo dítě.

Je to ona! Rozbuší se mi srdce. Myšlenky, které by se mi neměly hrnout do hlavy. Poví mi svoje jméno? A odpustí mi, že jsem ho zapomněl?

Ve tmě se objeví dvě seschlé ruce a stáhnou kápi. Mužova pleť je bledá jako vybělený len a oční bělma má krvavá a sinalá. Třebaže jsem toho o své minulosti mnoho zapomněl, tato tvář se mi vypálila do paměti navždy.

„To jsi ty," zašeptám.

„Je to tak, Eliasi Veturie," přisvědčí augur Kain. „A přišel jsem tě naposledy potrápit."

IV

LAIA

Keris Veturia je v Marinnu a stojí několik kroků ode mě. Nejradši bych začala ječet: Jak je to možné? Před několika málo dny nám Músovi elfové hlásili, že se velitelka zdržuje v Seřře.

Ale co na tom sejde, když si Keris může zavolat na pomoc Temnonoše? Zjevně naskočil na vítr a přinesl ji do Adísy.

V uších mi hučí krev, ale přinutím se zhluboka dýchat. Velitelčina přítomnost nám komplikuje situaci. Ale pořád musím dostat Niklu z trůnního sálu do jejích komnat. Učenci a Námořníci v Delfiniu mají málo zbraní, nedostatek potravin a žádné spojence. Pokud Nikla Krkavce nevyslechne, pak je naděje na pomoc z Marinnu ztracená.

Tiše se proplétám trůnním sálem, abych na Niklu a Keris viděla. Marinnská korunní princezna sedí na otcově masivním trůnu z naplaveného dřeva rovně, jako by spolkla pravítko, a tvář jí halí stín. Vínové šaty má v pase pevně stažené a vlečka se rozlévá po podlaze jako krev. Za trůnem hlídají dvě strážné a po obou stranách čtyři další.

Před Niklou stojí velitelka ve své slavnostní zbroji. Je beze zbraně, na hlavě nemá korunu. Ale ona je nepotřebuje. Síla Keris Veturie vždy spočívala v její lstivosti a zálibě v násilí.

Kůže v zátylku se jí stříbrně leskne, protože má na sobě košili z živého kovu, kterou ukradla Krkavci. Žasnu nad její výškou — je o patnáct centimetrů menší než já. Navzdory všemu utrpení,

které způsobila, by si člověk, který ji zahlédne zdálky, pomyslel, že je to neškodná mladá dívka.

Přikradu se blíž. Stíny v Niklině tváří se pohybují a vzdouvají. Jsou to ghúlové, kteří hodují na bolesti korunní princezny, víří kolem ní a tvoří ohavnou svatozář, kterou však ona sama nevidí.

„…nemůžete o tom rozhodnout," odtuší Keris. „Možná bych si měla promluvit s vaším otcem."

„Nehodlám otce zatěžovat, když je nemocen," odmítne Nikla.

„Pak se vzdejte, princezno." Velitelka rozhodí rukama, jako by ta odporná slova vyřkl někdo jiný. „Útoky na váš lid ustanou. Džinové se stáhnou. Učenci vás připravují o cenné zdroje. To sama víte."

„A proto jsem je pobídla k odchodu z Adísy," dodá Nikla. „Nicméně to, co žádáte…" Princezna zavrtí hlavou.

„Nabízím, že vás zbavím problémové populace."

„Tak, že je zotročíte."

Keris se usměje. „Poskytnu jim nový smysl života."

Zuřivostí se mi třesou ruce. Moje matka, Mirra ze Serry, dokázala zlézat stěny bez jakéhokoliv vybavení. Kéž bych po ní tu tajemnou schopnost zdědila. Teď bych ji použila a vrhla se na Keris ve chvíli, kdy to nejméně očekává.

V ruce držím dýku — avšak ne tu, kterou jsem se chystala položit na Niklin trůn. Je to starší zbraň. Kdysi mi ji dal Elias. Je příšerně nabroušená a celé ostří má pokryté jedem. Přejedu po ostří prstem v rukavici a posunu se blíž k trůnu.

„A co tisíce Učenců, které jste pozabíjeli?" Nikla zavrtí hlavou a bezděčně setřásá ghúly, kteří znepokojeně štěbetají. „Ti snad neměli žádný účel? Dopustila jste se genocidy, císařovno. Jak si můžu být jistá, že se k ní neuchýlíte znovu?"

„Počty mrtvých Učenců byly velice nadsazené," odpoví Keris. „Ti, které jsem popravila, byli zločinci. Povstalci a političtí odpůrci.

Vy sama jste se odloučila od manžela, když mluvil proti monarchii. Moje postupy jsou pouze trvalejšího rázu."

Zpoza trůnu vyjde správkyně paláce a s vážnou tváří pošeptá Nikle něco do ucha.

„Omluvte mě, císařovno," řekne poté korunní princezna. „Ale jdu pozdě na svou další schůzku. Promluvíme si ráno. Moje stráž vás odvede do vašich komnat."

„Pokud dovolíte," řekne velitelka, „ráda bych tu ještě chvíli zůstala a prohlédla si váš trůnní sál. Jeho krása je proslulá — dokonce i v Impériu."

Nikla zcela znehybní a dlaněmi sevře složitě vyřezávané opěrky trůnu.

„Zajisté," svolí nakonec. „Stráže na vás počkají na chodbě."

Princezna odejde a za ní její vojačky. Vím, že bych ji měla následovat. Přijít na jiný způsob, jak vzbudit dojem hrozby, aby Niklu odvedly do jejích komnat.

Ale přistihnu se, jak zírám na velitelku. Je to vražedkyně. Ne — není to tak jednoduché. Je to netvor v rouše vražedkyně. Pekelné stvoření vydávající se za člověka.

Upřeně se dívá na kupoli s vitráží, na níž se lodi s pestrobarevnými plachtami plaví po tyrkysovém moři. Udělám pomalý krok jejím směrem. Kolik utrpení by mohlo být odvráceno, kdybych byla měla odvahu ji zabít před několika měsíci v Seřře, když mi v bezvědomí ležela u nohou?

A teď bych to mohla ukončit jednou ranou. Keris mě nevidí. Upřu pohled na její krk, na jasně modré tetování, které se jí vine po zátylku.

Jemně se jí zdvihá hruď, jako připomínka, že nehledě na to, co spáchala, je to pořád člověk z masa a kostí. A stejně jako my ostatní může zemřít.

„Buď rána do hrdla, nebo nic, Laio ze Serry.“ Velitelka mluví tiše. „Pokud mi ovšem neprořízneš uniformu, aby ses dostala ke stehenní tepně. Ale já jsem rychlejší než ty, takže to se ti nejspíš nepovede.“

Vrhnu se po ní, ale ona se otočí podle tichého zašustění mého pláště. Když do ní narazím, moje neviditelnost opadne. A než se stačím nadechnout, velitelka mě zaklekne. Kolena mi zarývá do stehen, jednou rukou svírá moje paže a druhou mi drží u krku Eliasovu dýku. Ani jsem nezaznamenala, kdy jsem o ni přišla. Snažím se ucuknout, šaty s vysokým límcem mě chrání před otráveným ostřím. Velitelčina stříbrná hruď se leskne. Nakloní hlavu na stranu a upře na mě svůj hadí pohled.

„Jak zemřeš?“ zeptá se. „V bitvě, jako tvoje matka? Nebo v hrůze, jako ta moje?“ V ruce pořád svírá rukojeť dýky. *Mluv. Přiměj ji mluvit.*

„Neopov…“ lapám po dechu, protože mi tlačí zbraní na krk. „Neopovažuj se takhle mluvit o mé matce, ty… ty stvůro…“

„Nevím, proč ses vůbec o něco snažila, děvče,“ řekne. „Od začátku jsem vědě…“

Dýka už mi netlačí na krk. Keris se rozšíří zorničky a rozkašle se. Vyprostím se z jejího sevření a odvalím se. Skočí po mně, a když mě mine a zapotácí se, usměju se. Keris ztrácí cit v rukou. A v nohou. Vím to, protože ten jed jsem vyzkoušela sama na sobě.

Až příliš pozdě si Keris všimne mých rukavic. Příliš pozdě upustí Eliasovu dýku a zírá na rukojeť s vědomím, že se mi podařilo dostat jí do krve jed. Kdyby ho pozřela, tak by ji zabil. Ale jelikož do ní pronikl kůží, je to pouhá nepříjemnost. Avšak natolik závažná, že mi poskytne výhodu. Velitelka se snaží postavit a já vytáhnu z boty dýku.

Jenže Keris Veturie strávila ve válce téměř celý život. Její instinkty převezmou kontrolu, a když se dýkou rozmáchnu po

jejím hrdle, přeskočí mě a zasadí mi rychlou ránu pod hrudní kost. Zbraň mi vypadne z ruky a já sáhnu po své poslední dýce. Keris mě udeří do zápěstí a dýka se s rachocením sklouzne po podlaze.

Zvenku se ozývají hlasy. Stráže.

Odvedly velitelčinu pozornost a já se na ni vrhnu. Ale ona mě odrazí takovou silou, že narazím do trůnu a celá otupělá se sesunu na podlahu. Keris otevře ústa, aby zavolala stráže — nejspíš je to poprvé v životě, kdy volá o pomoc. Avšak jed jí ukradl hlas, a i když se chvíli pokouší udržet vestoje, nakonec padne k zemi a zůstane neladně ležet s roztaženýma rukama a nohama.

Teď, nebo nikdy, Laio. Kde mám pro všechno na světě dýky? Kdybych se Keris pokusila zardousit, mohla by se během toho probrat. V bezvědomí zůstane nanejvýš minutu. Potřebuju zbraň.

Zpod trůnu vyčnívá rukojeť Eliasovy dýky. Zrovna když ji vezmu do ruky a při tom pořád lapám po dechu, něco mě odrazí jako hadrovou panenku.

Narazím do křemenného sloupu. Trůnní sál se mi rozmlží a pak zase zaostřím a vidím postavu. Není to velitelka. A ještě před chvílí tam ta postava nebyla. Míří ke mně.

Bledá pleť. Tmavý plášť. Vřelé hnědé oči. Pihy tančící po mučivě pohledné tváři. A hříva rudých vlasů, které však nejsou nic ve srovnání s ohněm v jeho nitru.

Vím, kdo to je. Ale když ho vidím, nemyslím na to, že je to Temnonoš! Džin! Nepřítel!

Myslím na to, že je to Keenan. Přítel. Milenec.

Zrádce.

Utíkej, Laio! Mé tělo odmítá spolupracovat. Z rány ve spánku se mi řine horká sladká krev. Moje svaly úpí a nohy mě bolí, jako by mě někdo zbičoval. Ta bolest mě obepíná a neustále se utahuje jako provaz.

„Ty…“ vypravím ze sebe. Proč by na sebe bral tuhle podobu? Proč, když se jí dosud vyhýbal? *Protože chce, abys zpanikařila a nedávala si pozor, ty huso!*

Zaplaví mě jeho vůně, citron a kouř, a přesto, že jsem se na ni snažila zapomenout, je důvěrně známá.

„Laio ze Serry. Rád tě vidím, má milovaná.“ Keenan má hluboký, laskavý hlas. Ale není to Keenan, připomenu si. Je to Temnonoš. Když jsem se do něj zamilovala a dala jsem mu na znamení lásky matčin náramek, odhalil svou pravou podobu. Ten náramek byl dávno ztracený díl Hvězdy — talismanu, který potřeboval, aby mohl osvobodit své uvězněné příbuzné. A jakmile jsem mu ho darovala, už mě nepotřeboval.

Položí mi ruku na paži, aby mi pomohl vstát, ale já ho setřesu a s námahou se postavím.

Už je to více než rok, co jsem Temnonoše naposledy viděla v lidské podobě. Až dosud jsem si neuvědomila, jaký je to dar. Ty tmavé oči plné soucitu. Plné zájmu. A všechno to maskuje hnusného tvora, který si přeje jen mou zkázu.

Velitelka se brzy probere. A třebaže Temnonoš mě zabít nemůže — nemůže totiž zabít nikoho, kdo se dotkl Hvězdy —, Keris Veturie ano.

„Ke všem ďasům s tebou.“ Pohlédnu na Keris. Kdybych se k ní dostala…

„Nemohu tě nechat, abys jí ublížila, Laio.“ Zní to, jako by to Temnonošovi bylo téměř líto. „Slouží totiž jistému cíli.“

„Do horoucích pekel s tvými cíli!“

Temnonoš pohlédne na dveře.

„Křičet nemá cenu. Stráže teď mají naléhavé povinnosti jinde.“ Poklekne vedle Keris a nahmatá její pulz s něhou, která mě mate.

„Chceš ji sprovodit ze světa, Laio ze Serry.“ Vstane a přistoupí ke mně. „Neboť Keris je zdrojem všeho tvého trápení. Rozbila ti

rodinu a udělala z tvé matky vražedkyni, která zabila svého manžela a dítě. Zničila tvůj lid a pořád ho mučí. Udělala bys cokoliv, abys ji zastavila, že ano? A v čem se tedy lišíš ode mě?“

„My spolu nemáme nic společného…“

„I moje rodina byla zavražděna. Moje žena padla na bitevním poli. Moje děti byly zavražděny solí, ocelí a letním deštěm. Moji příbuzní byli pobiti nebo uvězněni.“

„A spáchali to lidé, kteří jsou už tisíc let mrtví!“ zakřičím. Ale proč bych se s ním bavila? Jen chce získat čas, než se velitelka probere. A myslí si, že jsem příliš pošetilá, než abych ho prohlédla.

Zaplaví mě zuřivost, která utlumí bolest a přiměje mě zapomenout na velitelku. Všechno se zbarví doruda a v mém nitru se rozeřve temnota. Je to tatáž divoká přítomnost, která se ve mně vzedmula před mnoha měsíci, kdy jsem Temnonošovi dala svůj náramek. To zvíře, které se ve mně probudilo ve Stinném hvozdu, když jsem si myslela, že se džin chystá zabít Eliase. Temnonoš mě upřeně pozoruje a ústa se mu zkřiví do nelidské grimasy. „Co jsi zač?“ hlesne. Je to ozvěna otázky, kterou mi už jednou položil.

„Nezvítězíš.“ Můj hlas se změnil v cize znějící vrčení, které vychází z jakési prastaré, hluboké části mé duše. „Svou pomstou jsi ublížil příliš mnoha lidem.“ Stojím jen kousek od něj a upřeně se dívám do těch důvěrně známých očí. Z mého pohledu prýští nenávist. „Nezáleží mi na tom, co to bude stát a jak dlouho to bude trvat. Já tě porazím, Temnonoši.“

Mezi námi se prostírá ticho. Ta chvíle je neskutečně dlouhá a bezhlučná jako smrt.

A pak se najednou ozve děsivý, nadpřirozený, uši drásající výkřik. A neustává. Vitráže ve stropě se roztříští, trůn se rozštěpí. Zakryju si rukama uši. Odkud se to bere?

Uvědomím si, že jsem to já. To já křičím. Ale vlastně to nejsem já. Je to něco ve mně. Když si tu skutečnost uvědomím, mám pocit,

jako by mi někdo rozřízl hruď. Temné světlo linoucí se z mého těla řve, jako by bylo osvobozeno po dlouhém věznění. Snažím se to zastavit, udržet to v sobě. Ale je to příliš mocné. Slyším rychlé kroky, zahlédnu záblesk očí obtažených černou linkou. Slyším cinkot penízků — ten zvuk už si pamatuju. Je to čelenka Džadúny.

Musím utéct — musím jim uprchnout.

Místo toho padnu na kolena a celý svět zbělá.

V

STRÁŽCE DUŠÍ

Pocity, které mi vybuchnou v duši při pohledu na augurovu tvář, mi připadají nepřirozené. Jsou jako zvíře, které se dere ven a drásá mi drápy vnitřek těla.

„Nepotřebuju tvůj hněv, Strážce duší." Augur mě popadne za ramena a přitáhne mě k sobě. V prudkém dešti málem uklouznu. „Potřebuju, abys mě poslouchal."

Duchové vycítili Kainovu přítomnost a ječí tak hlasitě, že to zní, jako by jich byly stovky, nikoli pouhé desítky. Zaplaví mě Maúthova kouzelná moc, otupí jekot a chlad a ztlumí můj hněv. Odstrčím Kainovu ruku.

„Tvá přítomnost rozrušuje duchy, augure," řeknu. „Živí jsou jim trnem v oku."

„Živí! Tomu říkáš život?" Smích mu chrastí v hrudi jako uvolněný kámen. „Kéž by mě byl Temnonoš zabil, když vymazal ze zemského povrchu mé příbuzné. Avšak já uprchl z jeho vězení a to tedy nečekal, to ne…"

„Tys uprchl?" Pět měsíců jsem se džinům vyhýbal a oni mně. A teď se s nimi nechci zaplést. „Co tím chceš říct, žes uprchl?"

„Každou chvíli tu budou. Dobře mě poslouchej, nezbývá mi moc času."

„A já na tebe nemám čas vůbec. Tady nemáš co pohledávat." Vzedme se ve mně hněv, téměř žhne, a já čekám, až díky Maúthově moci zeslábne.

Avšak uplyne několik vteřin a stále necítím známý příval klidu.

Maúthe? volám v duchu.

„Tvůj pán má jiné věci na práci," upozorní mě Kain. „Bojuje s netvorem, jehož sám stvořil."

Augurova ústa se zkroutí a on pohlédne k mlhou zahalenému městu džinů. „Duchové našich zločinů žádají pomstu. To jsem ti řekl již dávno. A tak to je. Naše zločiny nás pronásledují. Dokonce ani Maúth jim nedokáže uniknout."

„Maúth není ani dobrý, ani zlý," namítnu. „Na smrti není nic dobrého, ani zlého. Smrt je smrt."

„A smrt tě přikovala. Copak to nevidíš?" Kainovy kostlivé prsty se ke mně natáhnou a háj džinů naplní podivné světlo. Je zlaté, ale má v sobě stín.

Nejdřív je příliš jasné a já nevidím, odkud vychází. Ale když opadne, zamrkám a zahlédnu tisíce provazů, které mi obepínají tělo a poutají mě k zemi.

„Musíš odsud uprchnout. Pověz mi, Strážce duší, co vidíš ve snech?"

Ruce se mi sevřou v pěst.

„Vidím… vidím…"

Z města džinů se ozve přízračné vytí. Nebýt toho, že se v tom zvuku ozývá pravěká zuřivost, řekl bych, že je to vlk. Přidají se i další hlasy a vytvoří chór, z nějž vstávají vlasy na hlavě. Kain se ke mně připotácí.

„Džinové jsou mi na stopě," zašeptá. „Brzy tu budou. Dobře mě poslouchej. Vidíš válku, že ano? Armádu, která se láme o ohnivou vlnu. Světlé kvítky pokrývající zemi. A nad tím vším hladový chřtán. Vír, který se nikdy nenasytí."

„Ty ses mi snažil ovlivnit myšlenky."

„Myslíš si, že by mě Maúth pustil do tvé mysli? Ale chlapče. Drží si tě přikovaného v kleci, pěkně pod zámkem. Já jsem ti ty sny do

mysli nevložil. Vidíš je, protože jsou pravdivé. Protože v tobě dosud žije malá část tvého starého já. A křičí po svobodě."

„Strážce duší svoboda nezajímá…"

„Ale Eliase Veturia ano," trvá na svém Kain a já si uvědomím, že se nedokážu pohnout. To jméno jako by mě uhranulo. Moje jméno. Moje staré jméno. „Elias Veturius dosud žije. A je zásadní, aby přežil, protože se blíží velká válka a nevyhraje ji Strážce duší, nýbrž Elias Veturius. Nebude to Strážce duší, kdo bude jiskřit a hořet, pustošit a ničit. Bude to Elias Veturius."

„Elias Veturius je mrtev," namítnu. „A ty jsi vetřelec. Hradby Místa čekání tu nejsou pro nic za nic…"

„Zapomeň na hradby." Kain se tváří zuřivě. „Duchům hrozí něco mnohem horšího. Síly, které jsou mocnější než smrt…"

Znovu se ozve zavytí, a dokonce i v lijáku ho zřetelně slyším. Maúthova kouzelná moc mě ochrání — už se ve mně dme a tvoří štít proti džinům.

Ale džinové se mě netýkají. Já mám povinnost vůči duchům, a pokud jim něco hrozí, musím zjistit, co to je. Mysl mi zaplaví otázky. Otázky, na které potřebuju znát odpověď.

„Co tím myslíš, zapomeň na hradby?" Popadnu starce a přitáhnu ho k sobě. „O jaké hrozbě to mluvíš?"

Ale on se podívá za mě, k postavám, které se vynořují ze tmy a jimž i v dešti hoří oči jako malá slunce.

„Ten patří nám, Strážce duší." Ten hlas je sykavý a plný zášti. Jedna džinka předstoupí, v ruce drží glévu. „Vrať nám ho," vybídne mě. „Nebo pocítíš náš hněv."

VI

KRKAVEC

Princezna neuprchla do svých komnat. Neozývá se poplašný zvon.

Místo toho Nikla pochoduje dlouhou síní směrem k místu, kde se ukrývám. Ohromné vyřezávané dveře státní jídelny — kam princezna nemá vůbec vkročit — se nacházejí na druhé straně síně naproti ebenovému schodišti, které právě natírám voskem.

Včelař mi řekl, že v paláci pracuje asi tucet Válečníků. *Nebudeš vyčnívat, ale neupozorňuj na sebe. Až Laia vykoná svou práci a Nikla odejde do svých komnat, pošlu za tebou elfy. Oni tě za ní odvedou.*

Když Laia řekne, že něco udělá, je na to spolehnutí. Při všem, co je mi drahé, doufám, že není po smrti. Pokud se jí něco stane, Učenci z Delfinia budou požadovat mou hlavu.

A krom toho jsem ji začala mít docela ráda.

V kapse mi něco zašustí — elfové mi přinesli svitek. Shýbnu se, jako bych si všimla škrábance na zábradlí, a přečtu si chvatně naškrábaný vzkaz. *V paláci je Keris Veturie.*

Sotva mám čas vyjít z údivu, jak se sem velitelka dostala — a jak mohla proklouznout Músovi a jeho elfům —, a už se ke mně blíží princezna. Zastaví se před jídelnou, necelé tři kroky ode mě. Zpoza zavřených dveří k nám proniká hovor. Jakmile Nikla vejde dovnitř, kde na ni čeká zástup dvořanů, nevyjde celé hodiny.

Udělej něco, Krkavče. Ale co? Unést ji? Zabít její stráž? Mám zajistit dohodu, a ne rozpoutat válku.

U všech horoucích pekel. Říkala jsem Livii, ať pošle diplomata. Avitas Harper by se na to skvěle hodil. Do Marinnu mohl jet jenom on a já jsem mohla zůstat v Delfiniu. Mohla bych se soustředit na Grímarra a na Karkauny. A navíc bych se zbavila Harpera a nesnesitelné touhy, která mi zatemní mozek a poplete jazyk, kdykoliv je někde poblíž.

Ale to ne. Livie trvala na tom, že si námořnická královská rodina musí promluvit s někým, kdo bojoval v Antiu. S někým, kdo ví, co tam Grímarr provádí.

Už jen při tom pomyšlení mi vře krev v žilách. Před čtyřmi týdny Grímarr přepadl karavanu, která vezla zásoby do Delfinia. Vyměnil jídlo za končetiny Válečníků a Učenců, které uťal během svých surových krevních rituálů. Jeden z jeho mužů se v karavaně ukryl, pokusil se na mě zaútočit a volal přitom: „Ik tachk mort fid iniqant fi!". Vykuchala jsem ho dřív, než jsem sehnala tlumočníka. Když se o tom incidentu dozvěděli vůdci významných rodů v Delfiniu, zhrozili se. Jejich podpora upadá a Karkauni zatím rozsévají chaos v mém hlavním městě. Spojenectví s Námořníky potřebujeme.

A tak jsem tu a stojím tři kroky od marinnské korunní princezny, drzá jako přístavní děvka z Navia. Nemám bitevní zbroj. Nemám masku. Jen ukradenou uniformu a svůj zjizvený obličej.

Princezna však dovnitř nevstoupí. Místo toho zírá na ryby, škeble a vodní rostliny vyřezané do dveří, jako by je viděla poprvé v životě. Na okamžik se zdá, že zpanikařila.

Z představy, že bych měla vládnout Válečníkům jako císařovna — a stát se součástí politiky a očekávání, která s sebou taková pozice nese —, se mi dělá zle. Možná že Nikla se cítí podobně.

Jedna z Nikliných strážných si odkašle. Polovinu hlídek, které jsem tu viděla, tvoří ženy — něco takového by Impériu také prospělo. I tahle strážná je žena, vysoká, s jestřábí tváří, tmavou pletí a jasným hlasem.

„Vaše Veličenstvo. Byl to dlouhý den. Možná by vás mohla omluvit správkyně paláce."

„Poručice Eleibo, překračujete své pravomoci." Nikle ztuhnou ramena. „Jmenovala jsem vás zpět do své stráže na otcovo přání. Nemyslete si…"

Nikla se při řeči otočí. „Ty," osloví mě. „Tebe nepoznávám…"

Nezabíjej ty zatracené stráže, Krkavče. Dohoda, ne válka. Vrhnu se na princeznu a ona se zapotácí, nohy se jí zapletly do lemu šatů. Než její obránkyně stihne vykřiknout, mám ruce dýku. Udeřím rukojetí do spánku první strážnou a ona padne k zemi.

Pak vezmu kopí a rukojetí praštím do obličeje strážnou vedle sebe. Uspokojivé žuchnutí mi napoví, že jsem se trefila. Zarazím kopí pod kliku dveří jídelny, aby se stráže a dvořané nemohli dostat ven.

Jedna členka stráže utíká s princeznou pryč a volá o pomoc. Je to Eleiba. Vrhá se na mě další strážná, ale já ji odzbrojím a uhodím ji tupou stranou jejího vlastního šamšíru. Ještě než dopadne na zem, vrhnu po prchající Eleibě nůž.

Zanoří se jí do ramene a ona ucukne a málem upadne.

„Utíkejte, princezno!" zvolá. Ale já jsem na obě příliš rychlá. Zahlédnu dveře. Podle mapy, již jsem se na Músovo naléhání naučila zpaměti, vedou do malého jednacího sálu. Postrkuju k nim Niklu a Eleibu.

„Běžte dovnitř." Pokývnu ke dveřím. Eleiba na mě zavrčí, ale já upírám pohled na princeznu.

„Víte, kdo jsem?"

Přimhouří oči a přikývne.

„Pak víte, že kdybych vás chtěla zabít, tak bych to dokázala. Nepřišla jsem vám ublížit. Chci si jen promluvit. Poručte svým strážím, ať ustoupí."

„To raději zemřeme," zasípe Eleiba. „Princezno… běžte…"

Předstírám, že spouštím šamšír, a jakmile se na něj Eleiba podívá, uhodím ji pěstí rovnou do obličeje. Padne jako kámen.

„Dovnitř." Namířím šamšír na Niklino hrdlo. Chodbou už se k nám ženou vojáci. „Teď hned, princezno."

Nikla vycení zuby, ale ustoupí do komnaty. Zabedním dveře a nevšímám si výkřiků, které se neustále blíží.

Mávnu šamšírem a podám ho princezně. „Znamení dobré vůle. Jak jsem řekla, chci s vámi jen mluvit."

Nikla se chopí meče s rychlostí někoho, kdo umí se zbraněmi zacházet — a namíří mi ho na hrdlo. Z dáli se ozývají poplašné zvony. Její stráže brzy vyrazí dveře.

„Inu, děvče," osloví mě. „Co by mi mohl chtít Krkavec pretendenta o trůn?"

„Vím, že Keris sem přijela kvůli spojenectví, ale nesmíte jí věřit. Zradila celé město plné svých vlastních civilistů, jen aby se stala císařovnou. Desetitisíce lidí zůstaly vydány na milost a nemilost Karkaunům kvůli její touze po moci."

„Nejsem včerejší. Musela bych být hloupá, abych vaší císařovně věřila."

Při těch slovech vidím rudě. „Moje císařovna to není," syknu. „Je to had a uzavřít s ní spojenectví je vážná chyba."

„Keris mi nabízí dohodu, která ukončí útoky džinů na námořnické vesnice," podotkne Nikla. „Můžeš mi nabídnout totéž?"

„Já…" Potřebuju chvíli na rozmyšlenou. Jen chvíli. Ale kvůli ostří se mi těžko dýchá a už vůbec nedokážu přijít na řešení Niklina problému. Myslí mi proletí všechny triky, které jsem se naučila v hodinách rétoriky. Na okamžik zatoužím, aby se mnou byl Elias. Ten by dokázal sladkými řečičkami přesvědčit i kámen, aby mu vydal vodu.

„Pokud ty nájezdy podnikají muži Keris Veturie," namítnu, „pak je s džiny spřažená. Mohly bychom s nimi bojovat společně."

„S tebou — a kde máš armádu?“ zasměje se Nikla a skloní šamšír. Nedělá to proto, že by byla unavená. Jen už se mě nebojí. „Máš vůbec dost jídla, aby tví lidé přežili zimu? Jsi bláhová, Krkavče. Já nedokážu s Keris a jejími nadpřirozenými spojenci bojovat. Mohu se s nimi jen dohodnout. Doporučuju ti udělat to samé.“

„To raději půjdu na smrt.“

„V tom případě zemřeš.“ Nikliny stráže tlučou na dveře a volají ji. „Za několik vteřin, rukama mých vojáků. Nebo později, rukama své císařovny.“

To není moje císařovna! „Keris je zlá,“ podotknu. „Ale já ji znám. Mohu ji porazit. Potřebuju jen…“

Dveře se roztříští. Nikla mě zamyšleně pozoruje. Má slova ji nepřesvědčí. Možná že hrozby…

V tu chvíli protkne vzduch pronikavý jekot. Je tak ohlušující, že sebou trhnu a zakryju si uši, a sotva si všímám toho, že Nikla upustila šamšír a udělala totéž co já. Bušení na dveře ustane a zpoza nich se ozývá křik. Zazní hlasitá rána a okna komnaty se roztříští a na zem dopadnou střepy. Avšak křik neustává.

Po kůži mi běhá mráz a hluboko v nitru cítím, že se probouzí moje kouzlená léčitelská moc, neklidná jako štěně v bouři.

Laia. Něco se pokazilo. Cítím to.

Jekot ustane stejně náhle, jako začal. Nikla se narovná a celá se třese.

„Co to…“

Dveře se rozletí a dovnitř se nahrne její stráž včetně Eleiby.

„Keris vás nakonec zradí.“ Proletím kolem princezny a oháním se šamšírem. „Pokud to přežijete a budete potřebovat opravdového spojence, pošlete mi vzkaz do Delfinia. Budu čekat.“

Nato se mírně ukloním. Pak se rozběhnu k rozbitému oknu a vyskočím ven.

VII

LAIA

Nejsem sama. Vím to dokonce i v bezvědomí. I v tomto podivném modrém prostoru, kde nemám žádné tělo.

Nejsem sama, ale to, co je tu se mnou, nežije mimo mě. Je to ve mně.

V mé mysli něco — nebo někdo — je.

A tak to bylo od počátku, řekne hlas. *Bylo to jen otázkou času.*

„Otázkou času?“ zopakuju a má slova znějí v té ohromné rozlehlosti slabě. „A na co se čekalo?“

Na to, až mě probudíš.

A teď se vzbuď.

Vzbuď se.

„Vzbuď se, Laio ze Serry.“

Když s námahou otevřu oči, mám dojem, jako by mi do nich někdo sypal písek. Zabodne se mi do nich světlo lamp. Na postel, na níž ležím, shlíží pětice žen s očima lemovanýma černou linkou. Mají na sobě bohatě vyšívané šaty, které se kolem boků rozšiřují, a vlasy zdobené pruhy zlatých penízků, jež jim padají do čela.

Jsou do Džadúny. Ovládají mocná kouzla a jsou to spojenkyně marinnské královské rodiny.

Dobré nebe. Pomalu se posadím, jako bych byla ještě popletená, ale myslím jen na jediné: musím se odsud u všech ďasů dostat.

Zdá se, že pokoj se nachází ve druhém nebo třetím patře námořnické vily a je posetý hedvábnými koberci v odstínech

drahých kamenů a paravány se vzorem hvězd. Oknem s lomeným obloukem jsou vidět hradby paláce, které planou světlem tisíce luceren. Jejich krásu kazí neustálé vyzvánění poplašných zvonů.

Předstírám závrať a znovu si lehnu. Pak seberu síly, vyrazím z postele a proskočím mezerou mezi ženami. Proběhnu kolem nich, už jsem téměř u otevřených dveří, už jen pár kroků…

Ale dveře se mi zabouchnou před nosem. Džadúny mě stáhnou zpátky, a když se pokusím vykřiknout, hlas se mi zadrhne v hrdle. Snažím se zneviditelnit, ale nejde to. Temnonoš musí být dosud ve městě, protože nehledě na to, jak moc se snažím, neviditelnost nepřichází.

Džadúny mě posadí na židli a pořád mě pevně drží. Nesnažím se vyprostit. Ještě ne.

„Vy… vy jste mě sledovaly," řeknu.

„Uklidni se, Laio ze Serry." Tuhle ženu poznávám. To ona mi před hořící velkou knihovnou darovala knihu. „Nechceme ti ublížit. Zachránily jsme tě před Meher…"

„Ticho, A'vni!" Starší žena zpraží A'vni pohledem a pak obrátí tmavé oči ke mně.

„Podívej se na mě, děvče," vybídne mě stará žena, a třebaže ji nechci poslechnout, její hlas mě k tomu přiměje. Co je to za kouzla? Dotkl se snad i jí ifrít? Když mi obrací tvář k sobě, sevřu opěrky židle a vykopnu.

„Držte ji!"

„D'arju…" zaprotestuje A'vni, ale D'arju ji odbude mávnutím ruky a zaboří se mi do mysli pohledem. Její hnědé duhovky olemované černou linkou planou. Bojovnost ze mě vyprchává. Zhypnotizovala mě a já nedokážu zlomit její sevření.

„Nechceme ti ublížit," vysvětluje mi D'arju. „Kdybychom ti chtěly ublížit, nechaly bychom tě napospas Temnonošovi."

Nečeká na odpověď, ale já bojuju s její mocí a vypáčím ze sebe několik slov. „Aby se mohl dívat, jak mě Keris pomalu vraždí?“

„On tě nehledá, aby tě zabil,“ namítne D’arju. „Hledá tě, aby tě mohl rozlomit a zjistit, co v tobě žije.“

Snažím se nedat na sobě znát znepokojení. Co ve mně žije?

„Je to staré kouzlo, dítě,“ odpoví D’arju na mou nevyslovenou otázku. „Tisíc let čekalo na někoho, kdo bude mít dostatečnou sílu, aby ho probudil.“ Ta žena na mě hledí s prudkou radostí, díky které jí začnu maličko věřit. „Myslela jsem, že to bude Mirra ze Serry. Nebo Isadora Telumanová. Nebo možná Ildize Mosi. Ale…“

„Dokonce i prastaří se mohou mýlit,“ dodá A’vni čtverácky a ostatní Džadúny se pochechtávají. Čekám, že se D’arju rozzlobí, ale ona se usměje. A mně konečně dojde, co řekla.

„Vy… vy jste znaly mou matku?“

„Jestli jsme ji znaly! Já ji vycvičila, nebo jsem se o to alespoň pokusila. Nikdy se jí nelíbilo, když jí někdo říkal, co má dělat. Ildize byla povolnější, ale to mohla být jen námořnická zdvořilost. Isadoru jsem nikdy nepoznala — ale jakou to děvče mělo moc!“ D’arju uznale hvízdne. „Škoda že se k ní Impérium dostalo dřív než my.“

Točí se mi hlava. „Moc,“ vypravím ze sebe. „Myslíte tím moc, jakou dávají lidem ifríti?“

D’arju pohrdlivě odfrkne. „Pokud tvá moc pochází od ifrítů, pak já jsem královna džinů. A teď ticho. Nech mě pracovat.“

Stařena mě znovu donutí, abych se jí zadívala do očí, a pak mi připadá, jako by se mi ohýbala a napínala mysl — je to pomalý a mučivý tah, jako by část mě samotné byla ponořena v tisíc let staré bažině a nyní se konečně prodírala na světlo. Když se to zjeví, zjistím, že jsem byla ve své vlastní mysli odstrčena do kouta.

„Rehmat. Mír s tebou.“ D’arju se chvěje hlas a já okamžitě vím, že se sice dívá na mě, ale že nemluví se mnou. „Tvé služebnice tě očekávají. Naše přísaha je naplněna.“

„Mír s tebou, Džadúno. Tvá povinnost jest skončena. Zprošťuju tě přísahy."

Ta slova vycházejí z mých úst. Moje rty se pohybují. Ale ten hluboký hlas mi nepatří. Nikdy v životě jsem nepoužila slovo „jest". A krom toho ten hlas se mi vůbec nepodobá. Není lidský. Podobá se spíš tomu, jak by asi mluvila písečná bouře, pokud by ovšem hovořila archaickou serrštinou.

„Takže toto je naše válečnice," poznamená Rehmat a už to nezní tak formálně. „Poslední projev vaší dávné oběti."

„To nebyla žádná oběť, uložit tě v našem lidu," odpoví D'arju.

„Stovka Džadún přijala mou moc do svých kostí, dítě." Ten hluboký hlas nestrpí nesouhlas. „Byla to veliká oběť. Nevěděly jste, jak to ovlivní vaše děti a děti jejich dětí. Ale stalo se. A já teď žiju v tisících tisíců."

„Přiznávám," naváže D'arju, „že jsem si nemyslela, že tě probudí právě Laia ze Serry. Krkavec by mohla být vhodnější bojovnice. Nebo Včelař. Možná kovář Darin."

„Nebo dokonce Avitas Harper," doplní jiná Džadúna. „A mladý Tas, který zabil démona."

„Ale oni se nepostavili Temnonošovi. Laia ano. Radujte se," pokračuje Rehmat, „neboť cesta je určena. Teď se po ní musí naše mladá válečnice vydat. Ale pokud má porazit Meherju, nemohu žít v její mysli."

Meherja. Temnonoš.

D'arju důrazně vrtí hlavou. „Musí se s tebou spojit…"

„Musí si mě vybrat. Pokud sokol odmítá vzlétnout, jak by se mohl spojit se vzduchem?"

Teď promluví A'vni a svírá ruce, aby se jí netřásly. „Avšak — avšak tebe neudrží žádná nádoba."

„Já žádnou nádobu nepotřebuju, dítě. Pouze kanál. Prostředníka."